

[Johs. Christiansen.]

at ministeren ikke kan blande sig i spørgsmålet om, hvorvidt en filmsanmeldelse er saglig eller ikke saglig, men det har jeg heller aldrig antydnet noget om. Jeg har herom kun hævdet, at i alle sådanne tilfælde, hvor filmsanmeldelserne anlægges ud fra det formål at højne forestillingernes kunstneriske og kulturelle tendens, er det i nøje overensstemmelse med lovens ånd og bogstav. Ministeren oplyste, at hun havde søgt grundlaget for annonceaktionen klargjort gennem en redegørelse fra biografteaterforeningen, men meddelte ikke noget om, at en tilsvarende redegørelse var indhentet hos den anden part. Havde det ikke været rigtigst at foretage vurderingen af denne sag på basis af udtalelser fra begge parter i sagen? Som hele denne sag foreligger dels på grundlag af biografteaterforeningens, dels på grundlag af „Politiken“s offentliggjorte redegørelse, synes den opfattelse at blive stående, at biograflovens § 7 ikke kan siges helt at være blevet overholdt.

Jeg har et par bemærkninger til den højtærede forsvarsminister. Hjemmeværnets to chefer erklærede den 6. november gennem Ritzaus Bureau, at hjemmeværnet hverken havde hemmelige kartoteker eller planer om at indføre sådanne. Anledningen var min udtalelse herinde to dage i forvejen.

Til hjemmeværnschefernes erklæring knytter sig den ejendommelighed, at mine udtalelser var baseret på en meddelelse i „B.T.“ den 3. november, at denne avismeddelelse derefter blev optaget i den daglige orientering, som det højofficielle forsvarets pressetjeneste distribuerer, men at de to hjemmeværnschefer ikke deraf fandt sig foranlediget til at foretage nogen berigtigelse. Der er imidlertid et bestemt spørgsmål, som jeg må have klaret med den højtærede formands tilladelse, jeg har kun et minut tilbage.

På et møde af 500 hjemmeværnsfolk i Vordingborg den 9. marts rettede en af værnets konsulenter et skarpt angreb på femtekolonnefolk samt på sådanne andre, som — jeg beder om tilladelse til at citere —

„er med til at svække den front, hvorpå det danske folks flertal står. Der er“, sagde han videre,

„en række navne, som jeg vil indskærpe man i særlig grad er på vagt overfor:

Chr. Torpe, Peter P. Rohde, Elin Appel og Lis Jacobsen. Det vil sige sådanne, som skaber mistillid til landets styre og udenrigspolitik.“

Mit spørgsmål til den højtærede forsvarsminister er da: Hvilken vurdering anlægger ministeren her, hvilke forholdsregler er der taget eller vil der blive taget, så at den slags ikke mere vil kunne foregå?

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Det ærede medlem beviste i sin første tale under finanslovdebatten, da han strejfede forskellige militære emner, at han var kapabel til at udføre alt foreliggende arbejde, også det småtsindede, det småtskårne og det sure. Og jeg synes, han har bekræftet det i eftermiddag ved de bemærkninger, han er kommet med her, som ikke giver mig anledning til . . . (Johs. Christiansen: Det var meget smukt sagt!) . . . nogen som helst tilføjelser til den redegørelse, jeg har givet for et par dage siden.

Til det ærede medlems bemærkninger om de 18 måneders tjenestetid kan jeg sige, at jeg har givet tinget de foreløbige faktiske meddelelser, der kan gives, givet meddelelse om den beslutning, regeringen har truffet, og meddelelse om, på hvilken baggrund den er truffet, og det fortolker det ærede medlem derhen, at det er en afgørelse, der er truffet på et usagligt grundlag. Det vil sige, at det ærede medlem her som på alle andre områder, hvor han beskæftiger sig med disse forhold, abstraherer fra kendsgerningerne, hvad der naturligvis også er det nemmeste. Det, der er sagt af mig om den beslutning, der er truffet, er, at den er truffet og vil blive ført ud i livet på et grundlag, der har saglig holdbarhed på et hvilket som helst tidspunkt, at det skridt, der blev taget, er sagligt underbygget, og at det næste skridt: at fuldføre det, også vil være underbygget på tilstrækkelig måde på de forskellige punkter, det her drejer sig om at have klarhed over.

Jeg har endvidere lovet, når de undersøgelser er afsluttet, der i øjeblikket foretages vedrørende hele dette spørgsmåls omfang og de forudsætninger, som på visse meget afgørende områder i dag endnu ikke er fuldstændigt klarlagt, igen at komme til det høje ting og give en redegørelse for, hvorledes det i praksis vil komme til at forme sig med de 18 måneders tjenestetid fra foråret 1953.